

Monthana Szewczyk

September 26, 1951 - November 9, 2025

กรุณาเลื่อนลงเพื่อดูคำไว้อาลัยภาษาไทยและภาษาโปแลนด์

Przewiń w dół, aby zobaczyć nekrolog w języku tajskim i polskim.

Monthana Szewczyk, (aka “Lae”), 74, of Chicago’s Jefferson Park neighborhood, passed away November 9, 2025, ten weeks after being diagnosed with pancreatic cancer.

Monthana was one of ten children born in Ban Na San, Surat Thani Province, Thailand, to a couple who owned a pharmacy. She earned her Applied Associate’s degree in Commerce from Penang College and was proud to have served as Executive Secretary to the CEO of Nissan/Datsun in Bangkok. In 1983, she came to the U.S. with her sister and found work in the accounting department of Allied Golf Company (later Wittek Golf Company), where they manufactured golf clubs. Monthana retired from Allied/Wittek at the age of 65. In 1997 she went into partnership with her husband when he founded Walter’s Driving School. Monthana of course ran the books and managed the finances.

One day at work, Monthana was on her way to her usual lunch spot with her sister Sririsri and was surprised to find a young man sitting in her chair. Walter, a recent immigrant from Poland who came to the U.S. as a professional horse jockey, and barely spoke English. Walter claims to have asked Monthana out

on a date at least thirty times and at least thirty times she avoided him with a polite “Ok! See you tomorrow!”

Finally, she allowed him to drive her home one day, and they stopped off at Brown’s Chicken for a quick bite to eat. It was another few weeks before she accepted a second ride home from him. Their first official date was to the Lincoln Park Conservatory, a site they revisited often over the years along with walks in the park and along the lake. Several more dates followed before Monthana had to suddenly help cook in her sister’s Thai restaurant in Florida for one month. Walter was bereft. Shortly upon her return, Walter was sent to Domino Horse Farm near Lexington, Kentucky. Before he left, he took Monthana to dinner and presented a diamond and white gold ring. Monthana asked. “Is this an engagement ring?” Walter blushed “It’s a memory.” Monthana said “So it *is* an engagement ring.” Walter: “Yes”.

After three months in Kentucky, Walter abandoned his horse jockeying career to return to the woman with whom he’d fallen in love. Monthana’s entire family welcomed him back, even setting him up with a bedroom at her brother Narin’s apartment. Narin and Walter are still best friends, but at the time, Walter didn’t want to put pressure Monthana, so he moved into another friend’s house. Soon thereafter, the couple moved in together “to try it out.” Walter overstayed his tourist and work visas several times and Monthana often joked that he wanted to marry her only for citizenship. To prove her wrong, Walter never took a green card and was instead granted citizenship by President Reagan (beating the amnesty deadline by two days). On March 22, 1986 they married in a secret ceremony in Chicago’s City Hall. That evening, they shared a petite bottle of champagne, as Monthana did not really tolerate alcohol. Monthana and Walter kept their secret as long as they could, for fear of clash between the Polish Catholic and Thai Buddhist cultures. Eventually her family figured out that she was married.

Monthana and Walter enjoyed dim sum with her family and also dining at Olive Garden and Red Lobster and watching "Little House on the Prairie" Although they never visited each other's country of origin, they traveled around the United States to Yellowstone National Park, Montana, Mackinaw Island, Wisconsin, and particularly enjoyed the drive to Canada through Holland, Michigan (for the tulips) and Niagara Falls. In the mid-90's Monthana and her husband took her entire family skiing in Wisconsin. Many of her relatives had never seen snow before. They raised an adorable and obstinate Miniature Pinscher named Pigus (aka "Piggy"). Walter will never forget the time Monthana and Piggy were attacked by a feral cat. Piggy went running with his leash attached and Monthana followed in hot pursuit.

Monthana found beauty in flowers and nature. She grew Japanese plums, peaches, lilacs, raspberries and roses, and also the last apples of the season to come to fruition. Monthana took care of the bushes and Walter took care of the trees and also sent his wife photos of their garden bounty when she was away in Thailand.

Monthana always looked younger than her chronological age and took good care of herself, exercising and walking. She was extremely considerate of others and was very close with her siblings and their families and returned to Thailand every two years for extended visits. Several sisters came to Chicago in the past months to care for Monthana as she fought cancer.

She was modest, quiet, gentle, and always hesitant to bother anyone. Even at the end of her life, she worried more about her husband than her own self. Two days before she passed, Walter presented her with a gorgeous, carefully chosen anniversary ring, intended for their 40th wedding anniversary and vow renewal next March. Walter slid the ring on her finger and it was a perfect fit. The night before she died, Walter picked Monthana out of her own bed,

placed her in his, and lay down next to her for a minute. She put her arm around him for a few minutes, but sensing she needed more space, he moved to the floor next to her. Monthana passed away several hours later at Resurrection Hospital's Emergency Room. Over the years, Monthana would leave for Thailand for five months at a time, but Walter always knew she was coming back. Sometimes you never know how much you love someone until you lose them.

Montana was the adored wife of 39 years of Waldemar "Walter" Szewczyk; the dear sister of Suchin (Manop) Saengkul, Lunchin (Pracha) Rathavinit, Parinda (Kongsak) Marompon, Sutee (Marc) Rousseau, Narin Rutirasiri, Sunan (Narit) Siridhab, Sririsri (Pedro) Castaneda, and Hongjin Rutirasiri; and the loving aunt of Dr. Peris Castaneda (whom she helped raise) and many other nieces and nephews.

Preceded in death by nephew Janson "Peter" Castaneda, brother Chalit "Charlie" (Varunee) Rutirasiri, and parents Wong Chun and Kuihian Lee.

Funeral service (with Buddhist rites and Catholic prayers), Friday, November 14, 10am (cremation begins onsite at 11am) at Bohemian National Cemetery Chapel. 5255 N Pulaski Rd, Chicago, IL 60630. Prayers to follow at Wat Phrasriratanamahadhatu Theravada Buddhist Temple, 4735 N. Magnolia Ave., 60640.

Donations may be made in her name to St. Jude's Children's Hospital: www.stjude.org.

Arrangements by Inclusive Funeral Care, 773-318-1305 or www.InclusiveFuneralCare.com.

Sirisri Rutirasiri

4:29 PM (0 minutes ago)

to me

มัทนา เหวซิก (หรือที่รู้จักกันในชื่อ “และ” ในหมู่เพื่อนๆที่เมืองไทย) วัย 74 ปี จากย่าน เจฟเฟอร์สันพาร์ค เมืองชิคาโก เสียชีวิตเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2568 สิบสี่ปีหลังจากได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งตับอ่อน

มัทนาเป็นบุตรหนึ่งในสิบคนของสามีภรรยาคู่หนึ่งที่เป็นเจ้าของร้านขายยา เธอสำเร็จ การศึกษาระดับอนุปริญญาสาขาพาณิชยศาสตร์ประยุกต์จากวิทยาลัยปีนัง และภูมิใจที่ ได้ดำรงตำแหน่งเลขานุการบริหารให้กับซีไอเอของนิสสัน/ดัทสันในกรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2526 เธอย้ายมาอยู่ที่สหรัฐอเมริกาพร้อมกับน้องสาวและได้ทำงานในแผนกบัญชีของ บริษัทแอลไลด์ กอล์ฟ (ต่อมาคือบริษัทวิทเทค กอล์ฟ) ซึ่งผลิตไม้กอล์ฟ มัทนา เกษียณอายุจากบริษัทแอลไลด์/วิทเทคเมื่ออายุ 65 ปี ในปี พ.ศ. 2540 เธอได้ร่วมหุ้นกับ สามีโดยก่อตั้งโรงเรียนสอนขับรถวอลเตอร์ส ซึ่งแน่นอนว่ามัทนาเป็นผู้รับผิดชอบดูแล บัญชีและการเงิน

วันหนึ่งที่ทำงาน มัทนากำลังเดินทางไปร้านอาหารกลางวันประจำกับศิริศรี น้องสาว ของเธอ และต้องประหลาดใจเมื่อพบชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ของเธอ วอลเตอร์ ผู้อพยพมาจากโปแลนด์ที่เพิ่งย้ายมาสหรัฐอเมริกาในฐานะนักขี่ม้าอาชีพ และพูดภาษาอังกฤษได้น้อยมาก วอลเตอร์อ้างว่าเคยชวนมัทนาออกเดทอย่างน้อยสามสิบครั้ง และ อย่างน้อยสามสิบครั้งที่เธอเลี้ยงเขาด้วยคำพูดสุภาพว่า "โอเค! เจอกันพรุ่งนี้!"

ในที่สุด วันหนึ่งเธอก็อนุญาตให้เขาขับรถไปส่งเธอที่บ้าน และพวกเขา ก็แวะหาอะไรกินที่ ร้าน Brown's Chicken อีกสองสามสัปดาห์ต่อมาเธอก็กลับบ้านกับเขาอีกครั้ง เดทอย่าง เป็นทางการครั้งแรกของพวกเขาคือการไปที่ Lincoln Park Conservatory ซึ่งเป็น สถานที่ที่พวกเขากลับมาเยี่ยมเยียนบ่อยๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พร้อมกับการเดินเล่น ในสวนสาธารณะและริมทะเลสาบ ตามมาด้วยเดทอีกหลายครั้งก่อนที่มัทนาจะต้องไป ช่วยทำอาหารในร้านอาหารไทยของพี่สาวที่ฟลอริดาอย่างกะทันหันเป็นเวลาหนึ่งเดือน วอลเตอร์รู้สึกเศร้าโศกเสียใจ ไม่นานหลังจากกลับมา วอลเตอร์ก็ถูกส่งไปที่ Domino

Horse Farm ใกล้เมืองเล็กซิงตัน รัฐเคนทักกี ก่อนจากไป เขาพาภรรยาไปทานอาหารเย็นและมอบแหวนเพชรและทองคำขาวให้ ภรรยา เธอถามว่า “นี่แหวนหมั้นหรือ” วอลเตอร์หน้าแดง “มันเป็นความทรงจำ” ภรรยาตอบว่า “จันมันก็ *เป็น* แหวนหมั้น” วอลเตอร์: “ใช่”

หลังจากอยู่ที่รัฐเคนทักกีได้สามเดือน วอลเตอร์ก็ละทิ้งอาชีพนักขี่ม้าเพื่อกลับไปหาผู้หญิงที่เขาตกหลุมรัก ครอบครัวของภรรยาคิดต้อนรับเขากลับมา ถึงขนาดจัดห้องนอนให้เขาที่อพาร์ทเมนต์ของนรินทร? น พืชชายของเธอ นรินทร? และวอลเตอร์ยังคงเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่ตอนนั้นวอลเตอร์ไม่ยากกดดันภรรยา เขาจึงย้ายไปอยู่บ้านเพื่อนอีกคน หลังจากนั้นไม่นาน ทั้งคู่ก็ย้ายมาอยู่ด้วยกัน “เพื่อลองดู” วอลเตอร์อยู่กินวีซ่าท่องเที่ยวและวีซ่าทำงานหลายครั้ง และภรรยาก็มักจะพูดติดตลกว่าเขาต้องการแต่งงานกับเธอเพียงเพราะต้องการเป็นพลเมือง เพื่อพิสูจน์ว่าเธอคิดผิด วอลเตอร์ไม่เคยขอรื นการรด แต่กลับได้รับสัญชาติจากประธานาธิบดีเรแกนแทน (เร็วกว่ากำหนดนิรโทษกรรมสองวัน) วันที่ 22 มีนาคม พ.ศ. 2529 ทั้งคู่ได้จัดพิธีแต่งงานอย่างลับๆ ณ ศาลาว่าการเมืองชิคาโก เย็นวันนั้น พวกเขาได้ดื่มแชมเปญขวดเล็กร่วมกัน เนื่องจากภรรยาไม่ชอบดื่มแอลกอฮอล์ ภรรยาและวอลเตอร์เก็บความลับนี้ไว้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเกรงว่าวัฒนธรรมคาทอลิกโปแลนด์และพุทธไทยจะขัดแย้งกัน ในที่สุดครอบครัวของเธอก็รู้ว่าเธอแต่งงานแล้ว

ภรรยาและวอลเตอร์เพลิดเพลินกับดื่มขำกับครอบครัว รับประทานอาหารที่ร้าน Olive Garden และ Red Lobster พร้อมชมละคร “Little House on the Prairie” ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เคยไปเยือนบ้านเกิดของกันและกัน แต่พวกเขาก็เดินทางไปที่สหรัฐอเมริกา ไปจนถึงอุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน รัฐมอนแทนา เกาะแมคคินอว์ รัฐวิสคอนซิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับรถไปแคนาดา ผ่านฮอลแลนด์ รัฐมิชิแกน (เพื่อชมดอกทิวลิป) และน้ำตกไนแอการา ในช่วงกลางทศวรรษ 1990 ภรรยาและสามีพาครอบครัวไปเล่นสกีที่วิสคอนซิน ญาติๆ ของเธอหลายคนไม่เคยเห็นหิมะมาก่อน พวกเขาเลี้ยงสุนัขพันธุ์มินเนเจอร์พินเชอร์ที่น่ารักและดีอรั้นชื่อพิกัส (หรือที่รู้จักกันในชื่อ “พิกกี”) วอลเตอร์จะไม่มีวันลืมตอนที่ภรรยาและพิกกีถูกแมวจรจัดจู่โจม พิกกีวิ่งออกไปพร้อมกับสายจูงที่ผูกติดอยู่ และภรรยาก็ไล่ตามไปติดๆ

มันทาค้นพบความงดงามของดอกไม้และธรรมชาติ เธอปลูกพลัมญี่ปุ่น พีช ไลแลค ราสเบอร์รี่ และกุหลาบ รวมถึงแอปเปิ้ลผลสุดท้ายของฤดูกาลที่ออกผล มันทาดูแลพุ่มไม้ ส่วนวอลเตอร์ก็ดูแลต้นไม้และส่งรูปถ่ายสวนผลไม้ที่เก็บเกี่ยวได้ให้ภรรยาของเขาตอนที่เธอไปเมืองไทย

มันทาดูอ่อนกว่าวัยเสมอ เธอดูแลตัวเองอย่างดี ทั้งออกกำลังกายและเดิน เธอเอาใจใส่ผู้อื่นอย่างมากและสนิทกับพี่น้องและครอบครัวมาก เธอกลับมาเมืองไทยทุกๆ สองปี เพื่อเยี่ยมเยียนเป็นระยะเวลานาน พี่สาวน้องสาวหลายคนเดินทางมาชิคาโกในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมาเพื่อดูแลมันทนาในขณะที่เธอต่อสู้กับโรคมะเร็ง

เธอเป็นคนถ่อมตน เจียมขริ่ม อ่อนโยน และมักจะลังเลที่จะรบกวนใคร แม้กระทั่งในช่วงสุดท้ายของชีวิต เธอก็ยังกังวลเกี่ยวกับสามีมากกว่าตัวเอง สองวันก่อนเสียชีวิต วอลเตอร์ได้มอบแหวนครบรอบแต่งงานอันงดงามที่คัดสรรมาอย่างดีให้เธอ ซึ่งตั้งใจจะมอบให้ในวันครบรอบแต่งงาน 40 ปี และพิธีต่ออายุคำสาบานในเดือนมีนาคมปีหน้า วอลเตอร์สวมแหวนลงบนนิ้วของเธอและแหวนก็พอดีอย่างสมบูรณ์แบบ คืบก่อนที่เธอจะเสียชีวิต วอลเตอร์อุ้มมอหนาน่าออกจากเตียง วางเธอลงบนเตียงของเขา และนอนลงข้างๆ เธอ สักครู่ เธอโอบแขนรอบตัวเขาสักครู่ แต่เมื่อรู้สึกว่าเขาต้องการพื้นที่มากขึ้น เขาก็ย้ายไปนอนบนพื้นข้างๆ เธอ มันทนาเสียชีวิตหลายชั่วโมงต่อมาที่ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล Resurrection ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มันทนาดังเดินทางไปประเทศไทย ครั้งละห้าเดือน แต่วอลเตอร์รู้เสมอว่าเขากำลังจะกลับมา บางครั้งคุณไม่มีทางรู้ว่าคุณรักใครสักคนมากแค่ไหน จนกว่าคุณจะสูญเสียเขาไป

มันทนาเป็นภรรยาสุดที่รักของวัลเดมาร์ “วอลเตอร์” เซวซิค เป็นเวลา 39 ปี น้องสาวสุดที่รักของ สุจินต์ (มานพ) แสงกุล, ลัญจันต์ (ประชา) รัฐวินิจ, ปริญญา (คงศักดิ์) มารมณั พันธุ์, สุธี (มาร์ค) รุสโซ, นรินทร์ รุธิรศิริ, สุนันท์ (นริศ) สิริทับ, ศิริศรี (เปโตร) กัสตานาดา และหงส์จินต์ รุธิรศิริ; และเป็นป้าผู้เป็นที่รักของ ดร. เปริส กัสตานาดา (ผู้ที่เธอได้เลี้ยงดู) และหลานชายหลานสาวอีกมากมาย

หลานชาย แจนสัน “ปีเตอร์” กัสตานาดา, พี่ชาย ชลิต “ชาร์ลี” (วารุณี) รุธิรศิริ และบิดา, ว่องขุน มารดา กุยก์เหียน แซ่หว่อง เสียชีวิตก่อน

พิธีศพ (พร้อมพิธีกรรมทางพุทธศาสนาและการสวดมนต์คาทอลิก) วันศุกร์ที่ 14 พฤศจิกายน เวลา 10.00 น. (เริ่มฌาปนกิจเวลา 11.00 น.) ณ โบสถ์น้อยสุสานแห่งชาติ โบฮีเมีย 5255 ถนน N Pulaski เมืองชิคาโก รัฐอิลลินอยส์ 60630 และพิธีทางพุทธศาสนาโดยท่านเจ้าอาวาสวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ

ท่านสามารถบริจาคเงินในนามของท่านได้ที่โรงพยาบาลเด็กเซนต์จูด: www.stjude.org

ติดต่อ Inclusive Funeral Care โทร. 773-318-1305 หรือ www.InclusiveFuneralCare.com.

Monthana Szewczyk (ps. „Lae”), lat 74, mieszkanka dzielnicy Jefferson Park w Chicago, zmarła 9 listopada 2025 roku, dziesięć tygodni po zdiagnozowaniu u niej raka trzustki.

Monthana była jednym z dziesięciorga dzieci urodzonych w Ban Na San, w prowincji Surat Thani w Tajlandii, w rodzinie, która posiadała aptekę. Ukończyła studia z zakresu handlu na poziomie Associate’s degree w Penang College. Była dumna z tego, że pełniła funkcję sekretarza wykonawczego dyrektora generalnego Nissan/Datsun w Bangkoku. W 1983 roku przyjechała do USA ze swoją siostrą i podjęła pracę w dziale księgowości w Allied Golf Company (później Wittek Golf Company), gdzie produkowano kije golfowe. Monthana przeszła na emeryturę w Allied/Wittek w wieku 65 lat. W 1997 roku rozpoczęła współpracę z mężem, gdy założył szkołę jazdy Walter’s Driving School. Monthana, oczywiście, prowadziła księgowość i zarządzała finansami.

Pewnego dnia w pracy Monthana szła na swój ulubiony lunch ze swoją siostrą Sririsri i ze zdziwieniem zauważyła młodego mężczyznę siedzącego na jej krześle. Walter, niedawno przybyły z Polski dżokej, który przyjechał do

Stanów Zjednoczonych jako zawodowy dżokej, ledwo mówił po angielsku. Walter twierdzi, że zaprosił Monthanę na randkę co najmniej trzydzieści razy, a ona co najmniej trzydzieści razy unikała go grzecznym „Ok! Do zobaczenia jutro!”.

W końcu pewnego dnia pozwoliła mu się odwieźć do domu i zatrzymali się w Brown's Chicken na szybką przekąskę. Minęło kilka kolejnych tygodni, zanim przyjęła jego drugi podwóz. Ich pierwsza oficjalna randka odbyła się w Lincoln Park Conservatory, miejscu, które często odwiedzali przez lata, a także na spacer po parku i wzdłuż jeziora. Po kilku kolejnych randkach Monthana nagle musiała przez miesiąc pomagać w kuchni w tajskiej restauracji swojej siostry na Florydzie. Walter czuł się osamotniony. Wkrótce po powrocie Walter został wysłany na trzy miesiące do Domino Horse Farm niedaleko Lexington w stanie Kentucky. Zanim wyjechał, zabrał Monthanę na kolację i wręczył jej pierścionek z diamentem i białym złotem. Monthana zapytała: „Czy to pierścionek zaręczynowy?”. Walter zarumienił się. „To pamiątka”. Monthana odpowiedziała: „Więc to *jest* pierścionek zaręczynowy”. Walter: „Tak”.

Po trzech miesiącach w Kentucky Walter porzucił karierę dżokeja, by wrócić do kobiety, w której się zakochał. Cała rodzina Monthany przyjęła go z otwartymi ramionami, a nawet zapewniła mu sypialnię w mieszkaniu jej brata Narina. Narin i Walter nadal są najlepszymi przyjaciółmi, ale wówczas Walter nie chciał wywierać presji na Monthanę, więc przeprowadził się do domu innego przyjaciela. Wkrótce potem para zamieszkała razem, „żeby spróbować”. Walter kilkakrotnie przekroczył ważność wiz turystycznych i pracowniczych, a Monthana często żartowała, że chce się z nią ożenić tylko dla obywatelstwa. Aby udowodnić jej błąd, Walter nigdy nie przyjął zielonej karty i otrzymał obywatelstwo od prezydenta Reagana (przed upływem terminu amnestii o dwa dni). 22 marca 1986 roku pobrali się podczas sekretnej ceremonii w ratuszu w Chicago. Tego wieczoru wypili wspólnie małą

butelkę szampana, ponieważ Monthana nie tolerowała alkoholu. Monthana i Walter utrzymywali swoją tajemnicę tak długo, jak mogli, z obawy przed konfliktem między kulturą polską, katolicką i tajską, buddyjską. W końcu jej rodzina dowiedziała się, że jest mężatką.

Monthana i Walter lubili jeść dim sum z jej rodziną, a także w restauracjach Olive Garden i Red Lobster, i oglądać „Domek na prerii”. Chociaż nigdy nie odwiedzili swojego kraju, podróżowali po Stanach Zjednoczonych, odwiedzając Park Narodowy Yellowstone, Montanę, wyspę Mackinaw w stanie Wisconsin, a szczególnie podobała im się podróż do Kanady przez Holland, Michigan (dla tulipanów) i wodospad Niagara. W połowie lat 90. Monthana i jej mąż zabrali całą rodzinę na narty do Wisconsin. Wielu jej krewnych nigdy wcześniej nie widziało śniegu. Wychowali uroczonego i upartego pinczera miniaturowego o imieniu Pigus (znanego również jako „Piggy”). Walter nigdy nie zapomni chwili, gdy Monthana i Piggy zostali zaatakowani przez dzikiego kota. Piggy pobiegł ze smyczą, a Monthana podążyła za nim w pogoń.

Monthana dostrzegała piękno w kwiatkach i naturze. Uprawiała japońskie śliwki, brzoskwinie, bzy, maliny i róże, a także ostatnie w sezonie jabłka, które zakwitły. Monthana dbała o krzewy, a Walter o drzewa, a także wysyłała żonie zdjęcia ich ogrodowych darów, gdy ta była w Tajlandii.

Monthana zawsze wyglądała młodziej niż wskazywałby na to jej wiek metrykalny i dbała o siebie, ćwicząc i spacerując. Była niezwykle troskliwa wobec innych i utrzymywała bliskie relacje z rodzeństwem i ich rodzinami, a do Tajlandii wracała co dwa lata na dłuższe wizyty. Kilka sióstr przyjechało do Chicago w ostatnich miesiącach, aby zaopiekować się Monthaną, gdy walczyła z rakiem.

Była skromna, cicha, łagodna i zawsze niechętna do zaczepiania

kogokolwiek. Nawet pod koniec życia martwiła się bardziej o męża niż o siebie. Dwa dni przed śmiercią Walter podarował jej przepiękny, starannie dobrany pierścionek rocznicowy, przeznaczony na ich 40. rocznicę ślubu i odnowienie przysięgi małżeńskiej w lutym przyszłego roku. Walter wsunął pierścionek na jej palec i pasował idealnie. W noc poprzedzającą jej śmierć Walter wyjął Monthanę z jej łóżka, położył ją w swoim i położył się obok niej na chwilę. Objęła go ramieniem na kilka minut, ale czując, że potrzebuje więcej przestrzeni, przeniósł się na podłogę obok niej. Monthana zmarła kilka godzin później na oddziale ratunkowym szpitala Resurrection. Przez lata Monthana wyjeżdżała do Tajlandii na pięć miesięcy, ale Walter zawsze wiedział, że wróci. Czasami nie wiesz, jak bardzo kogoś kochasz, dopóki go nie stracisz.

Montana była ukochaną żoną Waldemara „Waltera” Szewczyka przez 39 lat; ukochana siostra Suchin (Manop) Saengkul, Lunchin (Pracha) Rathavinit, Parinda (Kongsak) Marompon, Sutee (Marc) Rousseau, Narin Rutirasiri, Sunan (Narit) Siridhab, Sririsri (Pedro) Castaneda i Hongjin Rutirasiri; oraz kochająca ciotka dr. Peris Castaneda (którego pomagała wychowywać) i wielu innych bratanic i bratanków.

Poprzedzili ją w śmierci bratanek Janson „Peter” Castaneda, brat Chalit „Charlie” (Varunee) Rutirasiri oraz rodzice Wong Chun i Kuihian Lee.

Nabożeństwo żałobne z obrzędami buddyjskimi i modlitwami katolickimi, piątek, 14 listopada, o godz. 10:00 (kremacja rozpoczyna się na miejscu o godz. 11:00) w kaplicy Bohemian National Cemetery. 5255 N Pulaski Rd, Chicago, IL 60630. Modlitwy w świątyni buddyjskiej Wat Phrasriratanamahadhatu Theravada, 4735 N. Magnolia Ave., 60640.

Darowizny w jej imieniu można przekazywać na rzecz Szpitala Dziecięcego św. Judy: www.stjude.org.

Organizacja pogrzebu: Inclusive Funeral Care, tel. 773-318-1305 lub www.InclusiveFuneralCare.com.

Previous Events

Funeral Service Followed by Cremation

NOV **14**. 10:00 AM - 11:30 AM (CT)

Bohemian National Cemetery
5255 N. Pulaski
Chicago, IL 60630

10am funeral begins, 11am cremation begins

Tribute Wall

“ *Walters Ds lit a candle in memory of Monthana Szewczyk*

Walters Ds - December 04, 2025 at 07:02 AM

Team of Walters DS, will miss you so

Walters Ds - December 04, 2025 at 07:07 AM

“ *2 files added to the album Memories Album*

Team Inclusive Funeral Care - November 10, 2025 at 02:01 PM